

מחזיון תנ"כי במוסד חינוכי והכנה להגשמה חלוצית בקיבוץ - להופעה בחינגא-בר מעליית הנוער - לקאברט

- מאת תמי אלקיים -

אף אחד לא יוציא לי את זה מהראש. אני אוהבת אורה קאברטית. חלמתי תמיד שאהיה פעם שחקנית גדולה, ואני חולמת על זה גם היום.

זה התחיל להיות אצלי חזק במיוחד כש- הייתי בצרפת. לא נולדתי שם. נולדתי בר- מרוקו לפני 18 וחצי שנים. כן, במרוקו. אבל בגיל 11 עזבתי את מרוקו למרסיי. לא היינו עשירים בבית. אבא היה סוחר של בדים ועבד עם עוד יהודי בשותפות. הוא היה צריך לפרנס אשה וחמישה ילדים. אני ועוד ארבעה אחים. כשהסוכנות באה ו- אמרה להורי כי הם רוצים להעלות אותי, הם הסכימו מיד. לא מפני שלא אהבו אותי, אלא מפני שזה הקל גם עליהם וגם עלי.

במרסיי הכניסו אותי לבית ילדים. במשך כל הזמן שהייתי בצרפת לא הלכתי אף פעם לבר או למשהו כזה, אבל ידעתי בדיוק על כל מה שהולך שם מחוץ למוסד. שמעתי שברגיטס בארדו התפרסמה רק מזה שהיתה מתפשטת בסרטים. חשבתי שכדאי לנסות את זה. מי יודע, אולי מזה שאני אתפשט, אצי- ליה גם אני?

לפני שלוש שנים עליתי ארצה. הייתי שנתיים במוסד נוח הדסה, אף על פי שכבר בשבוע הראשון ראיתי שהמקום לא בשבילי.

עבדתי בחדר אוכל, בגיהוץ ובמרפאה. אבל מכל מקום היו מסלקים אותי, כי שום דבר לא עשיתי טוב. משם עברתי לבית החלוצות בחיפה. כדי להתקיים עשיתי כל מיני עבודות. עבדתי בגניילדים והייתי טלפוניסטית במשרד. אבל לטלפן כל היום זה לא בשבילי, לא עתיד, חוץ מזה היה לי הריקוד והרצון למישחק בדם.

עם משכורת, זו אמנות

פעם באתי לתל-אביב ונכנסתי עם חברי למועדון לילה כדי לרקוד. פתאום ניגש אלי המלצר ואמר לי "שמעתי, יש לך גוף בשביל אמנות". צחקתי ממנו ואמרתי לו שיפסיק לדבר שטויות. אבל הוא לא הפסיק. בהתחלה לא רציתי לשמוע על זה. מוזמן שהייתי ילדה היה לי כל הזמן בראש רק סרטים. גם במוסד נוח הדסה הייתי כל היום חולמת ומדברת איך שאני אהיה פעם שחקנית קולנוע. עד שכולם הפסיקו כבר לדבר אתי. אז פתאום שאופיע במועדון לילה?

אבל המצב הלך ורע, וכבר לא היה לי

לדעת. להתפשט זאת ממש אמנות רצינית.

התמסרות דקה

אבל אף על פי שזה אצלי בדם ואני אוהבת את המקצוע, התביישתי נורא בפעם הראשונה, כשהייתי צריכה להופיע עי- רומה לפני קהל של גברים ונשים שישבו ונעצו בי את העיניים שלהם. הם לא זוו בכלל, לא רצו להפסיד שניה. בפעמים הי- ראשונות היה מיקו יושב על ידי, וכשהיה מגיע תורי לצאת אל הבמה הוא היה דוחף אותי החוצה.

כאן, בחינגא בר היחס הוא מצוי. בעל המקום שומר עלי נורא, ולא נותן לי להסי- תובך או לגשת לשולחנות בלי רשותו. לא בכל מקום זה ככה. לפני שהופעתי כאן הייתי מופיעה במועדון אחר. עד שיום אחד ביקשו ממני הבעלים שאופיע בחדר צדדי, בהופעה מיוחדת בשביל שלושה אנשים ש- אחרו את התכנית. סרבתי ועזבתי שם.

בריקוד שלי אני חולמת על גבר שאיני יכולה להשיג, ומתפשטת לאט לאט כדי למשוך אותו אלי. הקהל נהנה מאד מהרי- קוד שלי ומהגוף היפה שלי. חלק מהנשים מקנאות בפעמים. אבל לא איכפת לי כי לא כל הנשים הן כאלה. האירוופיות מקבלות אותי יפה מאד. ורק הישראליות, אני יותר טערה לומר, הן קנאויות. הרי אין לי יותר ממה שיש לכל אשה אחרת, או למה הן מכסות את העיניים ומסתכלות הצידה כשאני מופיעה בעירום?

הגברים, לעומת זה, מקבלים אותי נהדר. הם נהנים כשאני נכנסת לתוך התמונה, לי- תוך עצמי. כשאני נשכבת בסוף על הכסא, זאת ההתמסרות שלי לגבר הדמיוני, והקהל מקבל זאת כהתמסרות אליו והוא נהנה. גם היום אני עדיין מתרגשת מכל ריקוד, אבל אני מתגברת על כך על ידי ריכוז מקסימלי בריקוד. אני מתרכזת כל כך שאני שוכחת כי אני מופיעה ערומה בפני אנשים זרים.

לאחר ההתפשטות, כוכבות

ינתיים אני גרה במלון לבדי. אבל בקרוב אעבור לדירה ממש, גם כן לבדי. אני אוהבת לחיות לבדי. בעצם גם אין לי שום חברים. אני לגמרי לבד. אף פעם לא למדתי לרקוד, אבל אני רוצה לנסוע לחו"ל ולהופיע שם בריקוד. במיוחד אני אוהבת את גרמניה. בונה הדסה הספקתי לגמור כתה ט' וזה מספיק לי בהחלט. העיקר שאני יכולה לרקוד הכל. מכל המשפחה רק אח אחד שלי ישנו בארץ אבל אנחנו לא מתראים אף פעם. אחרי שאני גומרת את ההופעה בארבע לפנות בוקר מלחה אותי מיקו הי- ביתה, ואני ישנה עד שתיים בצהריים. אחר כך אני הולכת לסרט, ולפעמים אפילו פעמיים ביום לסרט. זה החיים שלי. אני לא יכולה אחרת. אני מקוה שהצבא לא יפריע לתכניות שלי. אני לא רוצה להיות חיילת. אני רוצה להיות שחקנית. ידוע ש- הרבה שחקניות גדולות נעשו כוכבות אחרי שהתפשטו, או למה אני לא?!

מה לאכול. החלטתי לנסות ולהתחיל בזה. בעל המועדון ביקש ממיקו הרקדן להבין לי ריקוד. מיקו לור הזמין אותי לגרדרובה וביקש ממני שאתפשט. כשהוא ראה את החזה שלי אמר לי לעשות כמה תנועות, ולבסוף החליט: "את לא בשביל ממבו או סמבה. יש לך מספיק סכס בשביל לעשות סטריפטיז". אני בקושי ידעתי או לדבר עברית, אבל מיקו טיפל בי ועשה הכל בשבילי. אני חושבת שהוא עשה את זה מפני שראה שאני כשרונית.

כשאנשים שומעים על סטריפטיז, הם מ- עקמים את האף ואומרים "זאת היא בטח בחורה זולה שאינה רוצה לעשות כלום, רק לחיות קל". אבל זה רק מפני שעוד לא התרגלו לסוג הזה של אמנות. אצלי זה משנה אחר. אני אוהבת את זה. אני לא אשמה אם אני עושה רושם על כולם. גם כשאני עוברת ברחוב, לבושה בדבר פשוט, כולם מסתכלים אחרי. אני לא אשמה אם הטיפוס שלי הוא כזה. אני פשוט סכסית מאוד, ומושכת את הגברים.

תגידו מה שתגידו על הסטריפטיז. בעיני זאת אמנות. כל זמן שמופיעים בפני הקהל ומקבלים משכורת, זאת אמנות. אני אוהבת את זה. אוהבת! אחרת לא הייתי עושה זאת. אני עושה את הדבר מתוך אהבה. אפשר לבוא סתם ולהתפשט ולהגיד "הנה תראו איתי". זה לא סטריפטיז. להתפשט צריך

משתדלת לחסוך את הכסף אותו היא משתכרת בהופעותיה. בשלושת הצילומים למעלה היא נראית מימין לשמאל: כשהיא יוצאת לרחוב בדרכה לעבודתה. קונה ריקות. וליד גדה מועדון חינגא בר.

משתדלת תמי אלקיים בת ה-18 לבושה בפשטות, מחצי לנהל חיים שקטים עד כמה שאפשר. היא לבושה בפשטות,